

HARLEQUIN®

Kingitused

015
AUGUST

Anne McAllister

ANTONIDESE
KEELATUD NAINI

Esimene peatükk

„Proua Antonides on siin ja soovib teiega kokku saada.”

PJ Antonides tõstis pea nõksatades üles, kui kuulis oma sekretäri Rosie häält, mis läbi avatud ukse temani kostis. Ta toetas küünarnukid kirjutuslauale ja pigistas ninaselga, püüdes eemal hoida peavalu, mis teda terve pärastlõuna ähvardanud oli.

See oli olnud põrgulik päev. Murphy seadus oli kirjutatud silmas pidades just nimelt selliseid päevi nagu see. Kell oli alles kaks, kuid mis temasse puutus, siis kõik, mis üldse sai valesti minna, oli juba nii läinud.

Antonides Marine'i juhina, pärast seda, kui ta vend Elias oli kaks aastat tagasi nii otseses kui ülekantud tähenduses laevalt maha karanud, ei olnud halvad päevad PJ-le võõrad. Ta oli üsna meelsasti töökohale asunud ega saanud seega kunagi kurta, nagu ei oleks teadnud, millesse end segab. Ta oli teadnud. Ja kummalisel kombel ta nautis seda.

Kuid oli päevi – nagu täna –, kui mälestused muretutest aastatest Hawaii liivast ja lainetest olid liigagi paeluvad.

Enamasti kaalusid head päevad halvad üles. Iga halva asja juures oli tavaliselt ka midagi positiivset. Kui midagi ebaõnnestus, leidis mõni muu küsimus lahenduse. Täna mitte.

Varustaja, kes muretses talle kangast, millest ta purjelauduritele purjesid disainis, oli samal hommikul helistanud

ja kahetsedes öelnud, et ei suuda sel korral tellimust täita. Üks Jaapani Interneti-firma, mis oli üritanud puudevale kaubasaadetisele jälile jõuda, teatas rõõmsalt, et seda ei olnud Yokohamast teele pandudki. Ning tema isa, Aeolus oli helistanud ja öelnud, et lendab õhtul Ateenast kohale ja võtab nädalaks ka mõned külalised kaasa.

„Ari ja Sophia Cristopolous – ja nende tütar, Constantina. Ilusam kui kunagi varem. Vallaline. Tark. Ta ei jõua sinuga kohtumist ära oodata. Me ootame sind nädalavahetuseks enda juurde.”

Kaval – seda Aeolus ei olnud. Ning ta ei loobunud kunagi üritamast, kuigi teadis – PJ oli talle seda piisavalt sageli öelnud –, et sellel ei ole mõtet.

Higinire jooksis mööda PJ kukalt alla.

Mitte et ta poleks juba nagunii higistanud. Hoone kliimaseade ei olnud töötanud, kui nad hommikul saabusid. Remondimehed olid kaks tundi tagasi lõunale läinud ja rohkem ei olnud keegi neid näinud. Kõik vaevlesid juulikumuse ja -niiskuse käes. Hiljuti ajutiselt tööle võetud neiu oli haigena koju läinud, sest ei suutnud leitsakut taluda. Tund aega tagasi oli PJ arvuti lõpetanud A tähe trükkimise. Pool tundi tagasi oli see täiesti rikki läinud. Tal tuli jälle nõudeavaldusi pliiaatsi ja paberi abil kalkuleerida.

Viimane asi, mida ta praegu vajas, oli ema külaskäik.

„Ütle talle, et mul on kiire,” lausus ta pahuralt. „Oota. Ütle talle, et mul on kiire, aga et ma olen reedel õhtusöögi ajaks kohal.”

Leppida juba varakult vältimatu õhtusöögikutsega – kuigi see tähendas kohtumist Ari, Sophia ja nende ilusa

tütrega – oli lollikindel viis takistada Helena Antonidest nõudmast, et nad sel pärastlõunal kokku saaksid.

„Ma ei usu, et ta seda palus,” sõnas Rosie kahtlevalt.

„Küll palub. Mu ema teeb seda alati.”

Oma kolmekümne kahe eluaasta jooksul ei suutnud PJ meenutada ühtegi nädalavahetust, mil Helena Antonides ei oleks nõudnud oma kõigi saja viiekümne kilomeetri raadiuses olevate laste kohalolekut. Just seetõttu oligi ta kohe pärast keskkooli Hawaiile suundunud ja sealt alles kahe aasta eest naasnud.

„See ei ole sinu ema.”

Mees pilgutab Rosiele otsa vaadates hämmeldunult silmi. „Ei ole?” Mehe nägu selgines ja ta hingas kergendatult sügavalt sisse. „Oh, no kui see on Tallie...”

PJ-l ei olnud midagi oma vennanaisega kohtumise vastu, mil iganes too tema juurde sisse astus. Tema vana venna Eliase abikaasa kuulus endiselt Antonides Marine'i juhtkonda ja, vähemalt mis PJ-sse puutus, oli alati teretunud. Tal oli häid ideid ja ta ei sekkunud teiste asjadesse.

Tal ei olnud aega. Samuti nagu ta oli varem olnud täiskohaga tööd rügav tegevdirektor, oli ta nüüd täiskohaga tööd rügav ema. Neil Eliasega olid poolteiseaastased kaksikud: Nicholas ja Garrett.

PJ ilme elustus veelgi rohkem mõtte juures, et naine võis olla tema vennapojad endaga kaasa toonud. Poisid olid ühed parajad tegelased, kuid tal oli alati väga hea meel neid näha. Kuna ta ei kuulnud kontorist ühtegi tava-päratut heli oma kabinetti tungivat, järeldas PJ, et naine pidi olema üksinda tulnud.

Vahet pole. Ta rõõmustas alati, kui Tallie tema juurest läbi astus.

Kuid Rosie raputas pead. „Kas sa unustasid? Tallie ja Elias on koos poistega Santorinis.”

Oh pagan, muidugi. Ta oli selle unustanud.

Jumal küll! See ei olnud ometi tema vanaema! *Yiyia** oli siiski üheksakümmend kolm.

Vanaema oli hea tervise juures, kuid ei hakanud mingi hetkelise tuju ajal Brooklynisse sõitma. Vastupidi – sellest ajast saadik, kui ta üheksakümmend sai, oli ta eeldanud, et maailm tuleb tema juurde.

„Ära ütle, et *yiyia* on siin,” pomises PJ. Kuid oli ka kummalisemaid asju juhtunud. Ja vanaema oli talle alles hiljuti turja kinni karanud.

„Sa oled vana,” oli naine möödunud kuul talle hukkamõistvalt sõrme viibutades öelnud, kui PJ temaga Long Islandil oma vanemate majas kohtunud oli.

„Ma ei ole vana,” oli ta protesteerinud. „Sina oled see, kes on vana!”

Yiyia oli põlglikult nina kirtsutanud. „Mina olen oma lapsed juba suureks kasvatanud. Ma tahan enda ümber beebisid näha. Sa pead mulle lapselapselapsi kinkima.”

„Sul on ju lapselapselapsed,” ütles PJ kindlalt. „Koguni neli.” Lisaks Eliase kaksikutele olid ka Christina Alex ja Martha Edward. Ja Marthal oli veel üks tulekul.

Yiyia oli uuesti nina kirtsutanud. „Nad on toredad,” tunnistas ta. „Kuid ma tahan ilusaid beebisid nagu sina, kallid Petros. On juba aeg.”

---

* *yiyia* – vanaema kreeka k.

PJ teadis, mida ta sellega silmas pidas, kuid oli otsustavalt pead raputanud. „Unusta ära, *yiyaya*. Seda ei juhtu.” Või siis ühel juhul miljonist. „Unusta ära,” ütles ta uuesti.

Kuid pilukile tõmbunud silmade ja kokkusurutud huulte järgi sai ta aru, et vanaema ei olnud unustanud, mida PJ talle eelmisel aastal öelnud oli. Ning ta hakkas kahetsema, et oli oma plaanist *yiyayiale* rääkinud. Vanaema ei olnud kindlasti otsustanud seda lahingut Brooklynisse pidama tulla.

„Mitte sinu vanaema,” kinnitas Rosie.

„Ma ei tea rohkem mitte ühtegi proua Antonidest,” ütles PJ ärrituvalt.

„Huvitav,” sõnas Rosie teda mõtisklevalt vaadates, tumedad silmad suured, kui ta pilk mehelt kiiresti läbi lahtise ukse tagasi kontori poole liikus. „Ta väidab, et on sinu abikaasa.”

„Proua... Antonides?”

Hetkeks Ally ei reageerinud sellele nimele, istus lihtsalt ja põrnitses käes olevat ajakirja tühja pilguga, püüdes mõelda sellele, mida öelda kavatses.

„Proua Antonides?” Hääl oli kindlam, valjem ja pani ta võpatama.

Ally ajas toolil selja jõnksatades sirgu, kui taipas, et sekretär rääkis temaga. „Vabandust. Ma olin lihtsalt – *palvetasin, et kõik hästi läheks* – natuke mõtteis,” ütles ta lootusrikkalt kulmu kergitades.

Sekretäri näol oli osavõtmatu ilme. „Härra Antonides võtab teid nüüd vastu.” Kuid Allyle tundus, et ta tabas naise hääles väljakutsuva noodi.

Ally niisutas huuli. „Täna teid.” Ta pani käest ajakirja, millest ta ei olnud sõnagi lugenud, naeratas teisele naisele jahedalt ja suundus avatud ukse poole.

Suure tekapuust kirjutuslaua taga ootas teda seistes umbes meeter üheksakümne pikkune sale lihaseline mees. Ja mitte mingi suvaline püksikandja, vaid mees.

See mees, kellega ta oli abiellunud, nüüd täiesti täiskasvanuks saanud.

Ally hingas vargsi, ettevaatlikult ja kindlust otsivalt sisse. Seejärel ta neelatas, pani ukse kinni ja manas näole oma kõige rõõmsama naeratus. „Tere PJ.”

Vaatamata sellele, et ta pilk oli naisele suunatud, näis oma nime kuulmine meest üllatavat. Ta astus sammu ettepoole, kuid peatus siis järsult ning pistis hoopis käed tumesiniste ülikonnapäükste taskutesse. Ta langetas äratundvalt pea. „Al.” Hüüdnimi, millega ta naist alati kutsunud oli. Tema hääli oli kare.

„Alice,” parandas naine kindlalt. „Või siis Ally, kui soovid.”

Mees ei vastanud, jättes järgmise käigu naise teha.

Hästi. Olgu siis nii. „Vean kihla, et sa oled üllatunud mind siin nähes,” lisas ta nii säravalt, kui suutis.

Üks kulm kerkis. „Nojah, ütleme nii, et sa ei kuulunud sellesse lühikesse proua Antonideste nimekirja, keda ma oleksin osanud oodata.” Tema hääli oli jahe ja vürtsitatud irooniaga.

Ja kuigi osa Allyst soovis mehe oma käte vahele haarata, oli ta selleks liiga mõistlik. Ning igasugune lootus, mida ta oli hellitanud selles suhtes, et nad võiksid taas sõbrad olla, oli leidmas oma kiiret ja igavest otsa.